

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 30/02-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2002 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Klučku v konaní o sťažnosti Ing. M. M., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. M. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie vo výške 15 000,-- Sk (slovom: pätnásťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2002 doručená s'ťažnosť Ing. M. M. (ďalej len „s'ťažovateľ“), bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. na konanie súdu v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti argumentoval tým, že: *„Pred cca 4 rokmi som na Okresnom súde Košice II podal žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením proti žalovanej S. t., štúdiu K. Súd v mojej veci po mojich písomných intervenciách nakoniec po dvoch rokoch od podania žaloby rozhodol (ako zaujatý súd, čo som sa dozvedel až v roku 2000) tak, že moju žalobu opäť zamietol rozsudkom zo dňa 9. 2. 2000 č. k. 11 C 13/98, po zrušení prvého rozsudku uznesením KS v KE z 27. 5. 1999.*

Proti rozsudku som podal odvolanie a Krajský súd v Košiciach znovu svojim uznesením z 22. 6. 2000 č. k. 16 C 148/00-98 nezákonný rozsudok OS Košice II zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie OS Košice II.

Pretože po doručení rozsudku KS v Košiciach od septembra r. 2000 sa v mojej veci nekonalo podal som s'ťažnosť predsedovi OS Košice II na priet'ahy v konaní 11 C 13/98, ktorý nezistil v mojej veci žiadne priet'ahy v konaní a po podaní s'ťažnosti mi súčasne OS KE II doručil uznesenie KS v Košiciach z 30. 11. 2000, z ktorého som sa dozvedel o zaujatej proti mne sudkyni aj keď jej tvrdenie o mojom údajnom hrubom a urážlivom postoji nebolo odvolacím súdom takto nepekne hodnotené.

Keďže od 11. 1. 2001 (došlo uznesenie KS KE OS KE II) do teraz som od súdu okrem odpovedi predsedu súdu na moju sťažnosť, ktorá nebola vraj dôvodná, nič nedostal a preto sa domnievam, že OS Košice II porušuje moje ústavné právo zaručené mi čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a medzinárodnou zmluvou, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o LPaZS, lebo je nečinný už 1 rok a bol nečinný po podaní žaloby viac ako ½ rok, čomu sa predseda OS Košice II vo svojej odpovedi vyhol, tvrdím, že OS KE II porušuje moje základné právo na to aby moja vec bola ním prejednaná bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote platnej v každom právnom štáte. ...

Vychádzajúc z uvedeného, poukazujúc na pracovnoprávnu moju vec nerozhodnutú právoplatne súdom ani za 4 roky, na nečinnosť OS KE II a na porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o LPaZS navrhujem aby súd prijal toto: uznesenie

Návrh Ing. M. M. sa prijíma na ďalšie konanie, a po vyžiadaní si zbytočne na súde ležiaceho spisu sp. zn. 11 C 13/98 navrhujem vydať toto: rozhodnutie

Základné právo Ing. M. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené mu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prejednanie jeho veci v rozumnej a primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o LPaZS v konaní pred Okresným súdom Košice II č. k. 11 C 13/00 (správne malo byť uvedené: 11 C 13/98) porušené bolo.

Prikazuje Okresnému súdu Košice II v uvedenej veci konať.

Zakazuje Okresnému súdu Košice II pokračovať v porušovaní uvedeného základného práva.

Priznáva Ing. M. M. finančné zadosťučinenie v sume 200.000,-Sk, ktoré je Slovenská republika v zast. OS Košice II povinná zaplatiť navrhovateľovi do 15 dní od doručenia rozhodnutia.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí a po zistení, že spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a že neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona, ju 27. marca 2002 prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd 2. apríla 2002 obrátil na predsedu Okresného súdu Košice II so žiadosťou o písomné vyjadrenie k prijatej sťažnosti sťažovateľa. Predseda Okresného súdu Košice II k výzve ústavného súdu v liste z 11. apríla 2002 (Spr. 424/02) uviedol: „Do 30. 1. 2001, kedy bola tunajším súdom zasielaná odpoveď sťažovateľovi na jeho sťažnosť zo dňa 24. 1. 2001, nedošlo k prieťahom v konaní, nakoľko súd vo veci plynule konal. Žaloba bola na tunajšom súde dňa 9. 1. 1998, pričom už dňa 14. 1. 1998 dala konajúca sudkyňa pokyn pre jej doručenie žalovanej strane. Rovnopis vyjadrenia žalovaného bol dňa 18. 6. 1998 zaslaný na zaujatie stanoviska žalobcovi. Dňa 3. 11. 1998 bol vytýčený termín pojednávania na deň 25. 11. 1998, pričom na tomto pojednávaní bolo vo veci aj rozhodnuté. V dôsledku odvolania žalobcu bola vec dňa 24. 2. 1999 predložená Krajskému súdu v Košiciach, ktorý spis spolu s rozhodnutím vrátil tunajšiemu súdu dňa 30. 6. 1999. Keďže rozhodnutím Krajského súdu bol prvostupňový rozsudok zrušený, konajúca sudkyňa dňa 21. 9. 1999 určila termín pojednávania na deň 20. 10. 1999. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili v dňoch 17. 11. 1999, 19. 1. 2000 a 9. 2. 2000. V dôsledku opätovného odvolania žalobcu bol spis dňa 18. 4. 2000 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, ktorý ho s rozhodnutím vrátil tunajšiemu súdu dňa 28. 7. 2000 a dňa 16. 8. 2000 bolo toto rozhodnutie doručované účastníkom konania. Dňa 29. 9. 2000 vo veci konajúca sudkyňa JUDr. J. S. opätovne predložila spis Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o jej vylúčení z prejednávania uvedenej veci.

Spis bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 10. 1. 2001 spolu s rozhodnutím o vylúčení JUDr. S. z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Na základe uvedeného bol spis podľa ust. § 2 ods. 4 Spravovacieho poriadku a v súlade s Rozvrhom práce tunajšieho súdu pre rok 2001 presunutý dňa 11. 1. 2001 do súdneho oddelenia JUDr. R. L.

Dňa 31. 12. 2001 JUDr. R. L. prestal vykonávať funkciu sudcu na tunajšom súde, preto predmetná veci bola podľa § 2 ods. 2 Spravovacieho poriadku presunutá dňa 8. 1. 2002 do súdneho oddelenia Mgr. D. F., v súdnom oddelení ktorej je k 28. 2. 2002 551 nevybavených vecí, z toho 54 vecí starších ako dva roky.“

Keďže sťažovateľ požadoval aj primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk, ústavný súd ho 15. mája 2002 vyzval (s odkazom na § 50 ods. 3 zákona

o ústavnom súde), aby uviedol, z akých dôvodov sa ho domáha. Vo svojej odpovedi z 24. mája 2002 sťažovateľ uviedol:

„1. Hlavným mojim dôvodom, pre ktorý som si uplatnil na Vašom súde okrem iného aj primerané zadosťučinenie je celková dĺžka súdneho konania. Konanie podľa môjho názoru sa vlečie neprimerane dlho a taktiež predmet súdneho konania, ktorým je neplatnosť rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením. Ja som sa totiž v r. 1998 nádejal, že ak sa svojim návrhom obrátim na súd v pracovnoprávnej veci tak súd o mojom návrhu rozhodne s konečnou platnosťou v rozumnej povahe predmetu sporu v zodpovedajúcej lehote najneskôr do jedného roka.

Ak môj zákonný súd a sudca ani v behu už piateho roka trvajúceho sporu o mojom návrhu nerozhodol s konečnou platnosťou, tak moja mienka o súdnictve nie je veľmi priaznivá. Domnievam sa preto, že za to je zodpovedný štát a v premene na drobné štátny orgán, ktorému je zverené štátom o mojom návrhu konať bez prieťahov, čo najrýchlejšie, aby moje oprávnené záujmy boli dôsledne chránené rozhodnutím povahe sporu zodpovedajúcom čase. Myslím si pritom, že pracovnoprávny spor je sporom v ktorom by súd mal konať oveľa zodpovednejšie ako sa to dialo v mojom prípade. Ak som sa ani v piatom roku od podania návrhu nedozvedel to či môj pracovný pomer u môjho zamestnávateľa trvá, alebo skončil tak ďakujem pekne za taký súd, aj keby bol akokoľvek spravodlivý.

2. Ďalším dôvodom je nečinnosťou súdu už piaty rok trvajúce moje zlé psychické rozpoloženie prameniace z právnej neistoty, ktorá neistota mi spôsobuje v rodine aj v spoločnosti neprijemné životné situácie, pretože bývalí kolegovia, ktorí sú súčasne bývalými kolegami mojej manželky, s ktorou som u žalovanej STV štúdio Košice pracoval takmer celý produktívny život a kde manželka pracovala až do odchodu do starobného dôchodku, mi kladú otázky súvisiace s mojím súdnym sporom napriek tomu, že sú si vedomí zámerného postupu vtedajšieho riaditeľa voči mne. V STV som odpracoval 28 aktívnych rokov a ako 51 ročný som musel zmeniť od základov svoju profesiu, čo je tiež nemalou psychickou záťažou.

3. Dlhotrvajúci súdny spor oslabuje aj moju dôkaznú povinnosť, keďže už niektoré svedkyne medzičasom zomreli a podľa všetkého a súčasného postupu súdu ďalší pravdepodobne vymrú, ak sa tempo v postupe súdu zachová.

4. *Je pre mňa nepochopiteľné, že súd ani potom ako mi bolo doručené Vaše uznesenie z 27. 3. 2002 nepokračuje v 1 a ½ roka už v poslednom štádiu spočívajúcom spore na súde.*

Domnievam sa, že je to už aj voči Ústavnému súdu Slovenskej republiky nepekne a také ignoranstvo musí byť sankcionované.“

Keďže obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde konal a rozhodol bez jeho nariadenia.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní Okresného súdu Košice II vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98 o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením.

Ústavný súd v prípadoch podaní namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru zohľadňuje svoju stabilnú judikatúru, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným súdnym rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednáwanej veci.

S použitím uvedených kritérií ústavný súd preskúmal doterajšie konanie pred Okresným súdom Košice II vedené pod sp. zn. 11 C 13/98 a dospel k nasledovným záverom:

1. V konaní pred Okresným súdom Košice II sp. zn. 11 C 13/98 ide o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením podľa § 53 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Zákonníka práce. Hoci ide o mimoriadny spôsob skončenia pracovného pomeru, pracovnoprávne spory (vrátane tých, ktoré sa týkajú zániku pracovných pomerov rozhodnutím zamestnávateľa) tvoria bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a pri plynulom postupe konajúceho sudcu nepredstavujú významnejší faktor ovplyvňujúci celkovú dĺžku súdneho konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ani nehodnotil pracovnoprávny spor vedený na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 11 C 13/98 ako vec, ktorá by pre svoju právnu alebo faktickú zložitosť významnejšie ovplyvňovala doterajšiu dobu súdneho konania. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že Okresný súd Košice II od začatia konania 9. januára 1998 o danej veci už rozhodol svojimi rozsudkami z 25. novembra 1998 a 9. februára 2000, pričom predmetom odvolaní sťažovateľa bol procesný postup Okresného súdu Košice II pri dokazovaní skutočností potrebných pre rozhodnutie.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania pred Okresným súdom Košice II, toto bolo po doterajšiu dobu aktívne a súčinnosť. Zohľadňujúc doterajšiu dobu konania pred súdnymi orgánmi v jeho veci (Okresným súdom Košice II a Krajským súdom v Košiciach) ústavný súd zbral do úvahy, že účastník konania sa odvolal ako proti prvému rozsudku Okresného súdu Košice II vo svojej veci z 25. novembra 1998 (odvolanie z 19. januára 1999), tak aj proti jeho opätovnému rozsudku prijatému po zrušení tohto rozhodnutia Krajským súdom Košice z 9. februára 2000 (odvolanie z 28. marca 2000),

pričom priet'ahy v konaniach pred Krajským súdom v Košiciach (sp. zn. 13 Co 80/99, resp. 16 Co 148/00) nenamietal. Ústavný súd zistil, že počas 7 mesiacov (od 24. februára 1999 do 30. júna 1999 a od 18. apríla 2000 do 28. júla 2000) bol súdny spis Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 13/98 na základe odvolania s'ťažovateľa na Krajskom súde v Košiciach ako na súde odvolacom.

3. Tretím kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či nedošlo k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní sp. zn. 11 C 13/98, bol postup samotného Okresného súdu Košice II. Ústavný súd zistil, že postup Okresného súdu Košice II v zásade smeroval k odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa vo veci, v ktorej požiadal o súdnu ochranu, o čom svedčia jeho rozsudky z 25. novembra 1998 a 9. februára 2000. V období od januára 1998, keď sa na základe návrhu s'ťažovateľa začalo konanie pred Okresným súdom Košice II, do apríla 2000, keď s'ťažovateľ podal odvolanie proti druhému rozsudku Okresného súdu Košice II z 9. februára 2000, ústavný súd nezistil zbytočné priet'ahy v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 13/98. Ústavný súd nezistil zbytočné priet'ahy v tomto súdnom konaní ani v priebehu roku 2000, keďže vec s'ťažovateľa bola na Krajskom súde v Košiciach, a to od 18. apríla do 28. júla 2000 v dôsledku jeho odvolania proti rozsudku z 9. februára 2000 a od 29. septembra 2000 do 10. januára 2001 na rozhodnutie o vylúčení konajúcej sudkyne pre jej zaujatosť podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zbytočné priet'ahy v konaní však ústavný súd zistil v období od 10. januára 2001 do 23. septembra 2002, pretože od 10. januára 2001 (a po tom, čo Krajský súd v Košiciach svojím uznesením sp. zn. 16 Nc 40/00 vylúčil konajúcu sudkyňu z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 11 C 13/98) bola vec s'ťažovateľa postupne presunutá z jedného súdneho oddelenia do iného súdneho oddelenia (8. januára 2002) Okresného súdu Košice II, pričom z vyžiadanej informácie o stave konania od Okresného súdu Košice II (Spr 424/02 zo 14. októbra 2002) ústavný súd zistil, že pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 23. septembra 2002 a bolo následne odročené na 7. októbra 2002, resp. 11. novembra 2002.

V období od 10. januára 2001 do 8. januára 2002 nebol urobený ani jeden procesný úkon v konaní, hoci ústavný súd nezistil existenciu žiadnej zákonnej prekážky ďalšieho postupu v konaní Okresného súdu Košice II vo veci sp. zn. 11 C 13/98, a keďže nečinnosť

súdu bez existencie zákonnej prekážky jeho postupu ústavný súd posudzuje ako zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (II. ÚS 3/00), uvedené obdobie ústavný súd posúdil ako zbytočné priet'ahy v konaní Okresného súdu Košice II sp. zn. 11 C 13/98 v rozsahu a intenzite porušujúcej základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Znaky zbytočných priet'ahov v konaní vykazuje postup Okresného súdu Košice II aj v období od 9. januára 2002 do 23. septembra 2002, t. j. v období deviatich mesiacov, keď bola vec presunutá do ďalšieho súdneho oddelenia, pretože v tomto období sa síce začalo vo veci konať, ale bolo nariadené a uskutočnilo sa len jedno pojednávanie vo veci samej. Podľa názoru ústavného súdu skutočnosti uvedené predsedom Okresného súdu Košice II na zdôvodnenie tohto stavu (vysoký počet nevybavených vecí) nemôžu ísť na ťarchu s'ťažovateľa, účastníka súdneho konania pred Okresným súdom Košice II.

III.

1. Vzhľadom na to, že nečinnosťou Okresného súdu Košice II došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade s § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde mu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Keďže ústavný súd rozhodol, že postupom Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 11 C 13/98 došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy. Uvedené ustanovenie uvádza: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk, ktorého výšku o. i. zdôvodnil „zlým psychickým rozpoložením prameniaticim z právnej neistoty, ktorá neistota mi spôsobuje v rodine aj spoločnosti nepríjemné životné situácie“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal Okresnému súdu Košice II, aby v napadnutom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho (a aj vzhľadom na dobu nečinnosti) považoval preto za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľovi v dôsledku toho vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na celkovú dobu konania Okresného súdu Košice II poznačenú zbytočnými prietahmi (nečinnosťou) vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 13/98 a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ sa o predĺženie tejto doby výrazne nepričinil, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu rozhodol, že sumu 15 000 Sk možno považovať za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2002